

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ

Πρόταση για μιά συζήτηση.

ΑΘΗΝΑ 1993

Τιμή Δρχ. 100

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ: Ιδέες για μία ανάλυση

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΜΙΑΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να κοιτάξουμε τη Μεσόγειο, θάλασσα πλούσια σε λαούς, σε παραδόσεις, σε πολιτισμό και ιστορία, αλλά επίσης σε πολέμους και σε αδιάκοπες σφαγές.

Τη στιγμή που αυτός ο γεωγραφικός χώρος είναι μπλεγμένος, για ακόμα μία φορά, σε πολιτικά παιχνίδια ίσως χειρότερα απ' αυτά του παρελθόντος, είναι χωρίς αμφιβολία σημαντικό να σκεφτούμε πάνω στις κοινωνικές συνθήκες, τις οικονομικές και τις πολιτικές που ενώνονται οι μεν με τις δε και αλληλοεπιδρούν μεταξύ τους, παράγοντας καταστάσεις ακραίας έντασης, αλλά όμως θέτουν στη διάθεση όλων των επαναστατών ένα ευρύτατο πεδίο παρέμβασης. Είμαστε σίγουροι ότι, όπως στο παρελθόν, αλλά με διαφορετικό τρόπο και εντέλει πιο άγριο, γιά ακόμη μία φορά σε αυτό το τόπο του παλιού κόσμου, η ταξική σύγκρουση θα βρεί μία από τις ιστορικές της προσωποποιήσεις, προσλαμβάνοντας δυνάμεις και συμπαγείς μορφές που στη παρούσα κατάσταση των πραγμάτων δεν μπορούμε να φανταστούμε σε όλες τις λεπτομέρειες, αλλά που σίγουρα δεν θα σεβαστούν τους αυστηρούς διαχωρισμούς στους οποίους μας είχε συνηθίσει ένα κοινωνικό δόγμα που ήδη έχει σημαδευτεί από τον χρόνο και από τις άσχημες ιστορικές εμπειρίες.

Το τέλος της αντιπαράθεσης μεταξύ των δύο μπλοκ των υπερδυνάμεων, του σοβιετικού και του αμερικάνικου, ήταν τόσο γρήγορο και όσο αφορά ορισμένες απόψεις απρόσμενο, ώστε να μην μπορέσει να μας επιτρέψει να προσδιορίσουμε μέσα σε σύντομους χρόνους τη νέα τάξη των προβλημάτων που πηγάζει. Πρώτο μεταξύ όλων η εξαφάνιση του άλλοθι του ολικού πόλεμου, αυτού που θα έπρεπε και θα μπορούσε, να συγκλονίσει τον πλανήτη μέσα σε μία ατμόσφαιρα τέλους του πολιτισμού, υποβιβάζοντας για άλλη μία φορά τη ζωή στο εσωτερικό των σπηλαίων από τα οποία ο άνθρωπος είχε βγει ύστερα από κάθε είδους εμπόδια. Το γεγονός ότι, ύστερα, αυτή η σύγκρουση ήταν περισσότερο θεωρητική παρά πρακτική, το πράγμα δεν είχε μεγάλη διαφορά, συνεισφέροντας έτσι να μειώσει πολλές πραγματικές αντιπαράθεσεις, ειδικά αυτή τη ταξική, που θα μπορούσαν να φέρουν ανατρεπτικούς άνεμους επαναστατικής ανανέωσης σε όλες τις χώρες και, κατά πρώτο λόγο, σε αυτές του προωθημένου καπιταλισμού. Ακόμη και όταν κινούνταν κάποιοι στο εσωτερικό μιάς οπτικής διάδοσης των μειοψηφικών επαναστατικών πυρήνων, άρα μέσα σε μία οπτική που από μόνη της ήταν περιοριστική και προορισμένη να χάσει στον αναπόφευκτο στρατιωτικό πόλεμο που θα προέκυπτε, λαμβάνονταν πάντα σαν παρόν ένα απόλυτο εμπόδιο, να μην διαταραχθούν περισσότερο από ένα σημείο οι διεθνείς ισορροπίες, έτσι ώστε να αποφευχθεί να ξαναβρεθούμε γι' άλλη μία φορά στο χείλος του ατομικού πόλεμου, όπως είχε συμβεί την εποχή της Κουβανικής κρίσης. Τα μητροπολιτικά επαναστατικά κινήματα, δαμνισμένα κομματικά σχήματα που δεν ήταν σίγουρα κατάλληλα για την

απελευθέρωση, πρότειναν την ιδέα, όσον αφορά ορισμένες της απόψεις καθαρά πλατωνική, να εισαχθούν μέσα στη καπιταλιστική μητρόπολη οι προλεταριακές εστίες αντίστασης που χαρακτήριζαν τον τρίτο κόσμο, δεν παραμέριζαν όμως μία συζήτηση διαρθρωμένη πάνω στα όρια και τους κινδύνους μιάς θεσμικής ανατροπής επιχειρούμενης στο εσωτερικό ενός από τα κύρια βιομηχανικά κράτη του προωθημένου καπιταλισμού. Αυτό αποτέλεσε ένα από τα πιο σοβαρά εμπόδια που τέθηκαν σε πολλές απόπειρες, που ίσως θα μπορούσαν να πάρουν διαφορετικούς δρόμους και να εμπλέξουν πλατειές μάζες μέσα σε προοπτικές πραγματικής απελευθέρωσης.

Τα πρόσφατα γεγονότα στην ανατολική Ευρώπη εξελίχθηκαν μ' ένα τέτοιο τρόπο και συνεχίζουν να εξελίσσονται, ώστε να αποτελούν ένα σύνολο γεγονότων αυξανόμενης δραματικότητας χωρίς να είναι δυνατό να ειπωθεί με ποιό τρόπο οι λαοί που υπόκεινται τις συνέπειες δικτατορικών και κατασταλτικών καθεστώτων, όσο ποτέ άλλοτε, θα μπορέσουν να απελευθερωθούν από τα βάσανά τους. Γιατί για αυτό ακριβώς πρόκειται. Εξουσιαστικές μειοψηφίες αναζητούν να πάρουν τη θέση άλλων, ήδη ξεπερασμένων πάνω στο ιδεολογικό επίπεδο καθώς και στο πρακτικό, για να επιτύχουν δε αυτό χρησιμοποιούν κάθε μέσο, σε πρώτη θέση μιά άσχημα τοποθετημένη εθνικιστική αρχή, ώστε να ωθήσουν τους λαούς να αναμετρηθούν σε εμφύλιους πολέμους που δεν μπορούν να παράγουν παρά θάνατο και απελπισία.

Δυστυχώς, ο εμφύλιος πόλεμος είναι ένας υποχρεωτικός δρόμος, πάνω στον οποίο πρέπει οπωσδήποτε να βαδίσουμε σε κάθε ιστορική ευκαιρία βαθιάς και ριζικής μεταβολής. Δεν είναι άρα ο εμφύλιος πόλεμος καθεαυτός που μας φοβίζει και μας ανησυχεί, αλλά ο τρόπος με τον οποίο αυτό το μέσο χρησιμοποιείται για να επιτύχει στόχους εξουσίας, την χειραγώγηση των ανθρώπων, τις ακατανόμαστες θυσίες που ζητούνται για άλλη μιά φορά από τους λαούς για να ικανοποιηθούν εξουσιαστικές μειοψηφίες που μάχονται μεταξύ τους.

Ο εμφύλιος πόλεμος σαν αναγκαίο κακό, σαν συνθήκη ανώτατης εσωτερικής αποδιάρθρωσης σε μιά χώρα, ξεσπά για να διευθετηθεί με ριζοσπαστικό τρόπο, αν όχι ακριβώς για πάντα, τις κοινωνικές διαμάχες που συσσωρεύτηκαν κατά τη διάρκεια δεκαετιών, αποτελεί θα πούμε μιά φυσιολογική συνθήκη της κοινωνικής επανάστασης, ένα είδος παιδικής αρρώστειας που η κοινωνία σε διαδικασία σχηματισμού πρέπει να διασχίσει. Αλλά πρόκειται όμως για έναν εμφύλιο πόλεμο που βλέπει τη σύγκρουση μεταξύ πραγματικών αντιτιθέμενων συμφερόντων, αυτά της κυρίαρχης τάξης επιβοηθούμενη από τους παραδοσιακούς της γενίτσαρους και αυτά της κυριαρχημένης τάξης, δυνατή από τις δημιουργικές της ικανότητες και από το ίδιο της το θάρρος. Διαφορετικό πράγμα είναι αντίθετα το θέαμα του εμφύλιου πόλεμου που μπορούμε να δούμε ακριβώς τώρα στο κέντρο της Μεσογείου, στα εδάφη της πρώην Γιουγκοσλαβίας, όπου σίγουρα συγκρούονται πραγματικά συμφέροντα, αλλά σχεδόν παντού είναι καταπιγμένα από ασύστατα ιδεολογικά επικαλλύματα, ή αλλιώς, είναι ηγεμονευμένα από πολιτικούς στόχους στρατιωτικής εξουσίας, από ομάδες που δεν θέλουν να εγκαταλείψουν τις προνομιακές τους συνθήκες κυριαρχίας.

Εδώ, ο ιμπεριαλισμός των πιο πλούσιων χωρών, πρώτα από όλους ο αμερικάνικος διαχειριστικός ιμπεριαλισμός, αναζητά να ελέγξει τη κατάσταση, τσακίζοντας τις δυνατές απελευθερωτικές τάσεις των λαών που θα μπορούσαν να πάρουν διαφορετικούς δρόμους και άρα να αποτελέσουν μιά πρώτη εστία κοινωνικών διεκδικήσεων και επαναστατικών δυναμικών στη καρδιά της Ευρώπης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μέσα σε αυτά τα εδάφη θα βαδίσουμε προς καινούριες συνθήκες εκμετάλλευσης, όπου η μιζέρια και η οικονομική οπισθοδρόμηση σηματοδοτούν αδιανόητα επίπεδα σε σχέση με τις ανέσεις —ακόμα και ψεύτικες— της Δύσης που αυτοπροσδιορίζεται εύπορη. Όμως αυτή η συζήτηση δεν ισχύει μόνο για την πρώην Γιουγκοσλαβία, αλλά επίσης για όλες τις χώρες που κάποτε ανήκαν στη Σοβιετική αυτοκρατορία και τώρα διαθέτουν μιά λιγότερο ως περισσότερο σταθερή κρατική αυτονομία ή ανεξαρτησία. Το συνολικό πλέγμα αυτών των χωρών διαθέτει τώρα μιά επισφαλή οικονομία, πρώτα απ' όλες η Ρωσία, η οποία έχει ανάγκη από τις δυτικές και ιαπωνικές επενδύσεις αν θέλει η οικονομία της να απογειωθεί πάνω σε μοντέλα που από την άλλη μεριά έχουν ήδη ολοκληρώσει άσχημα μέσα στην ίδια τη καπιταλιστική εμπειρία. Άρα, ένα μέλλον που είναι κάθε άλλο παρά ρόδινο, που μπορεί ίσως να θεωρηθεί θετικό μονάχα στα μάτια όποιου έζησε μιά ζωή στερήσεων στο όνομα ενός προφασισζόμενου ιδανικού προλεταριακής επανάστασης. Αλλά οι στοιχειώδεις ανάγκες, η ίδια η επιβίωση, πιέζουν τις πόρτες και μαχητικοί λαοί όπως οι Αλβανοί, οι Κροάτες, οι Σέρβοι, οι Σλοβένοι, οι Βόσνιοι μουσουλμάνοι, δεν θα είχαν παραμείνει με σταυρωμένα τα χέρια αν δεν είχαν αιχμαλωτιστεί μέσα στη μεγάλη ασάφεια ενός αγώνα μεταξύ εθνοτήτων και μεταξύ θρησκειών. Από το γεγονός αυτό πηγάζει το συμφέρον του διαχειριστικού ιμπεριαλισμού να διατηρήσει σε εξέλιξη θρησκευτικούς πολέμους και εθνικιστικές αντιπαραθέσεις, με απότερο στόχο να ελέγξει καλύτερα τις πιο δύσκολες ζώνες, με ιδιαίτερο τρόπο μέσα στη Μεσόγειο.

Η Μεσόγειος άρα, σαν τόπος περαιτέρω ανάπτυξης αυτών των συγκρούσεων, φαινομενικά εθνικιστικής απόχρωσης, αλλά στην ουσία βασισμένων πάνω σε προβλήματα κοινωνικής φύσης, οικονομικής και μόνο κατά ένα ελάχιστο μέρος εθνικής. Σ' αυτή τη Μεσόγειο θα αναπτυχθούν, μέσα στα επόμενα χρόνια, συγκρούσεις σε βαθμό να οξύνουν τις εντάσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη, εντατικοποιώντας τα μεταναστευτικά ρεύματα, παράγοντας επιπλέον και όχι εύκολα προβλέψιμες οικονομικές και κοινωνικές ανεπάρκειες.

Είναι πάνω σ' αυτό το θέατρο κοντινών κοινωνικών συγκρούσεων, που βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη σε μερικές ζώνες αλλά και που θα μπορούσαν πολύ γρήγορα να γενικευτούν, όπου οι αναρχικοί και οι ελευθεριακοί αντίθετοι σε κάθε μορφή αγώνα για την εξουσία και σε κάθε συμφέρον κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, θα έπρεπε να έλθουν σε επαφή για να συντονίσουν καλύτερα την αντίσταση απέναντι στα ηγεμονικά σχέδια που βρίσκονται σε εξέλιξη και να οργανώσουν τις καλύτερες συνθήκες για να περάσουμε σε μιά επίθεση ενάντια σε αυτά τα κέντρα εξουσίας, με στόχο να εγγυηθούμε για όλους αποδεκτές συνθήκες ζωής, ανάπτυξης και προόδου.

Είναι απλά γελοίες. Η συντηρητική επίθεση είδε τη παγκόσμια αριστερά να οπισθοδρομεί μέχρι σχεδόν να εξαφανιστεί. Ο αριθμός των σοσιαλιστικών κομμάτων που είναι μέσα στη σοσιαλιστική διεθνή αυξήθηκε μετά τις πρόσφατες εγγραφές, αλλά η πραγματική δύναμη αυτής της οργάνωσης είναι απολύτως μηδέν. Στο μεγαλύτερο μέρος των περιπτώσεων, χωρίς να θίξουμε τα «σοσιαλιστικά» μοντέλα της Μέσης Ανατολής που παρουσιάζουν δικές τους εκτραχύνσεις ελάχιστα κατανοητές για έναν δυτικό, αυτά τα σοσιαλιστικά κόμματα συμμετέχουν στην εξουσία και είναι ακριβώς αυτά που διαχειρίζονται το πέρασμα από τη παλιά στη καινούρια συντήρηση. Το κοινωνικό κράτος εξαφανίζεται τελείως, ενώ αναδύεται ένας πληροφορικός καπιταλισμός καινούριου χαρακτήρα, πολύ πιο επικίνδυνος από τον παλιό ρηγκανισμό ή τον παλιό θατσερισμό.

Αυτή η κρίση δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο με τη πτώση της ΕΣΣΔ. Θα ήταν πολύ εύκολο. Από την άλλη η αριστερά, ειδικά η ευρωπαϊκή, δεν είχε ποτέ, τουλάχιστον στους πρόσφατους καιρούς, ενότητα στόχων και ανέκαθεν φλέρταρε με τον πιο προωθημένο τεχνοκρατικό καπιταλισμό. Η κρίση είναι άρα μία κρίση ιδανικών παρά μία πραγματική κρίση. Αυτά τα κόμματα και αυτοί οι άνθρωποι, βρέθηκαν, δεδομένης της πτώσης του άλλοθι του σοβιετικού κρατικού κομμουνισμού, εκτεθειμένοι στην αποστολή τους να εγγυηθούν, άμεσα ή έμμεσα, τη καλή λειτουργία των μηχανισμών εκμετάλλευσης και εξαγωγής των κερδών του κεφάλαιου. Με αυτή τη κρίση εξαφανίστηκαν οι μεγάλοι ιδανικοί στόχοι του παραδοσιακού αγώνα της αριστεράς, έστω μαζί με τις αντιφάσεις του και με τα τακτικά και στρατηγικά του λάθη, εκείνου του αγώνα που επέτρεπε να δούμε την ισότητα, το τέλος της εκμετάλλευσης, την απελευθέρωση του ανθρώπου, το σχηματισμό μιάς κοινωνίας μέσα στην οποία τα άτομα και οι λαοί θα μπορούσαν να ζούν χωρίς να σκοτώνουν και χωρίς να σκοτώνονται.

Πράγματι, η ταξική λογική, με την παραδοσιακή έννοια του όρου, δηλαδή σαν ερμηνεία των εσωτερικών κινήσεων μιάς στενά οικονομικής κατανομής του κοινωνικού φαινομένου, είναι εξολοκλήρου ξεπερασμένη. Όλες οι πολιτικές οργανώσεις που επιμένουν να καθυστερούν πάνω σε τέτοιου είδους μηχανιστικές ερμηνείες, είναι προορισμένες να εξαφανιστούν, τιμωρημένες όχι μονάχα από τον στενά ρεφορμιστικό τους στόχο, αλλά επίσης από την ανικανότητα να καταλάβουν ότι ο παραδοσιακός κοινωνικός ιστός είναι οριστικά ξηλωμένος. Τα σημερινά μαζικά κινήματα ταυτίζονται με στόχους που δεν είναι στενά ταξικοί, δηλαδή δεν έχουν σαν στοιχείο άμεσης αναφοράς τους την διαιρεμένη σε τάξεις κοινωνία, αντίθετα εμφανίζονται —ας προσέξουμε μόνο σε επιφανειακό επίπεδο, γιατί η ουσία των πραγμάτων δεν άλλαξε, αλλά όμως ακόμη και αυτό το επίπεδο έχει πάντα τη σημασία του— στο προσκήνιο με ένα γενικευμένο κοινωνικό συμφέρον, δηλαδή, σαν να είναι δυνατό από την άλλη η ίδια η επίθεση της εξουσίας ενάντια στο πιο αδύνατο τμήμα του ταξικού σχηματισμού να ειπωθεί, ακόμη και σε περιορισμένη μορφή, σε ένα ολικό επίπεδο. Το γεγονός αυτό συντέλεσε ώστε να επανεμφανισθούν μέσα από την

ομίχλη ενός παρελθόντος που νομίζαμε πλέον ξεχασμένο για πάντοτε δύο στοιχεία, τα οποία θα μπορούσαν να καθορίσουν μιά καινούρια και πιο ενδιαφέρουσα σύγκρουση: από τη μιά πλευρά το άτομο με τα δικαιώματά του, την πολιτιστική του ταυτότητα και την ανάγκη του για απελευθέρωση ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης, από την άλλη η παράλογη ανησυχία που μας διακατέχει όλους και που μας κάνει συχνά να αντιδρούμε με περιέργο τρόπο μπροστά από την διαφορετικότητα που ζητά, και σωστά, να επιβάλλει τα δικαιώματά της. Ο ξαναανθισμένος ρατσισμός βρίσκεται εδώ την εξήγησή του.

Μέσα σε αυτό το καινούριο έδαφος αγώνων, που οι άνθρωποι κινητοποιούνται στο όνομα της οικολογικής υπεράσπισης του πλανήτη, ενάντια στην πείνα που υπάρχει σε μεγάλες περιοχές του πλανήτη, ενάντια στον οικονομικό ιμπεριαλισμό, αλλά επίσης για αγώνες βασισμένους πάνω σε εθνικισμούς χειραγωγημένους άγρια από εξουσιαστικές ελίτ, ο ρόλος της παραδοσιακής αριστεράς έχει δώσει άδοξα και οριστικά.

Από πολλές απόψεις, το μοντέλο της συνδικαλιστικής αντίστασης και σε γενικές γραμμές αυτό το συνεχιστικό του παρελθόντος, καταβροχθίστηκε από τον ομογενοποιητικό μηχανισμό του πληροφορικού κεφαλαίου. Η μετα-βιομηχανική τεχνολογία απέκτησε οριστικά την υπεροχή και υποβάθμισε, διαγράφοντας τις ιδεολογικές πολυλογίες, το ρόλο αυτών των οργανώσεων της αριστεράς, σοσιαλιστικά κόμματα λιγότερο ή περισσότερο κλασικά, στον απλό και τραχύ τους ρόλο: να υποστηρίξουν και να εγγυηθούν την εκμετάλλευση και την κυριαρχία.

ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΗ.

Δεν θεωρούμε τη Μεσόγειο σαν μιά αναδίπλωση, μιά επιστροφή μέσα στη διάσταση των δικών μας καταβολών, μιά αναζήτηση κοινών ριζών με άλλους λαούς για να τις υπολογίσουμε ώστε να αξιοποιήσουμε υποβαθμιστικές επιλογές. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι η συνείδηση της δικής μας ιστορικής κατάστασης, άρα επίσης η συνείδηση της δικής μας γεωγραφικής θέσης, πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής, είναι σημεία αφετηρίας για να υπερβούμε τον καταναγκαστικό κατατεμεχισμό στον οποίο θα μπορούσε να μας εξαναγκάσει οριστικά μιά ολικά πληροφοριοποιημένη διαχείριση του καπιταλισμού.

Δεν είναι δυνατό να ξεφύγουμε από την ατομική απομόνωση στην οποία μας εξαναγκάζουν, αναγνωρίζοντας τους εαυτούς μας μέσα σε μιά μάταια, και σε τελική ανάλυση χρήσιμη στην εξουσία, ρητορική παγκοσμιοότητα, που καθιστά τον άνθρωπο μιά εξω-πραγματική οντότητα, άρα ιδεολογική, στο όνομα της οποίας μπορούν να ξαναφανούν λογικές και άρα αποδεκτές καινοτομίες θυσίες και υποταγές.

Αν μάθαμε κάτι απ' το μάθημα αυτών των τελευταίων χρόνων, αυτό είναι ότι δεν μπορούμε να καλύψουμε τα μάτια μας διαμέσου της απλής εναπόθεσης των κοινωνικών προβλημάτων πάνω στο τραπέζι. Κάποτε παρουσιαζόμασταν στο προσκήνιο, δείχναμε την κοινωνική μας θέση —εργά-

της, αστός, υποπρολετάριος— και αρχίζαμε να διαρθρώνουμε την παρέμβασή μας, όλα αυτά που είχαμε επιτύχει να κάνουμε και αυτά που προτείναμε ώστε να γίνουν μέσα σε ένα κοινωνικό περίγυρο που θεωρούνταν αρκετά σταθερός μπροστά στη δράση μας. Τώρα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η ιδεολογία δεν μπορεί πλέον να μας συγκινήσει, άρα δεν θεωρούμαστε ικανοποιημένοι όταν μιλάμε με οικονομικούς όρους για την εκμετάλλευση αλλά θέλουμε να μπορούμε μέσα στους ίδιους τους μηχανισμούς αυτής της πολύπλοκης και δύσκολης διαδικασίας, η οποία δεν είναι μονάχα οικονομική, και στο μέλλον αντίθετα θα μπορούσε να γίνει όλο και λιγότερο οικονομική, όταν αντίθετα είναι ψυχολογική, για να μην πούμε ηθική και τέλος-τέλος φαντασιακή. Οι σημερινοί αποκλεισμένοι και ακόμη περισσότερο οι αυριανοί είναι πρώτα απ' όλα άτομα, έπειτα είναι και απομυσθοτοποιημένοι εργάτες ή υποπρολετάριοι στο έλεος του κοινωνικού μαρασμού των μεγάλων μητροπόλεων. Σήμερα επιστρέφουν μπροστά στα μάτια μας τα πλαίσια της μιζέριας και του εξευτελισμού στα οποία μας είχε συνηθίσει η αγγλική λογοτεχνία του περασμένου αιώνα: Επιδημίες που θεωρούνταν ότι ανήκαν στο κατάλογο των φρικαλεοτήτων του παρελθόντος, επιστρέφουν τώρα με ονόματα λίγο ως πολύ καινούρια, ο αλκοολισμός θερίζει ένα συνεχώς αυξανόμενο αριθμό θυμάτων, ενώ ο καρκίνος σκοτώνει σε ένα χρόνο ένα αριθμό ανθρώπων ίσο με αυτό των νεκρών σε όλους τους πολέμους που προηγήθηκαν αυτών του παρόντος αιώνα.

Η κοινωνική σύγκρουση σήμερα τείνει να διακριθεί όχι στη βάση μιάς οικονομικής ή ταξικής γραμμής, όσο αντίθετα στη βάση μιάς διαφοροποίησης που συνεχώς αυξάνεται, πολιτιστικής υψής και ακόλουθα φυσικής. Ο κίνδυνος που διατρέχουν σήμερα οι αποκλεισμένοι δεν είναι τόσο αυτός να συνεχίσουν να είναι εκμεταλλευόμενοι ή όχι μόνο εκμεταλλευόμενοι, όσο αυτός να είναι απανθρωποποιημένοι, δηλαδή υποβαθμισμένοι στο ρόλο των λίγο ως πολύ ενσυνείδητων παραρτημάτων των ιδίων των μηχανών. Φυσικά, όσο περισσότερο αυτή η απανθρωποποίηση διευρύνεται, τόσο περισσότερο γίνεται εύκολο να παίζει το κόλπο των εθνικών ή των θρησκευτικών πολέμων και η εξουσία έχει πάντα ένα δικό της συμφέρον να τροφοδοτεί αυτούς τους πολέμους, που τσακίζοντας την αντίσταση των αποκλεισμένων τους καθιστούν διαθέσιμους στη συναίνεση.

Μέσα σε αυτή τη κατάσταση, ειδικά σ' ένα πλαίσιο όσο ποτέ άλλοτε ποικίλο και πολύμορφο όπως αυτό της μεσογείου, είναι ανάγκη να βαδίσουμε προς την αναζήτηση των διαφορών, όχι για να τις αμβλύνουμε με απίθανες συγχωνεύσεις, αλλά για να τις αναδειξουμε και να τις απελευθερώσουμε από τις ψεύτικες αντιπαραθέσεις, οι οποίες είναι χρήσιμες μονάχα στην εξουσία.

Καμιά μικρο-κοινωνική ιδεολογία με την οποία καλύπτουμε τα μάτια μας για να μη δούμε τη μιζέρια μέσα στην οποία μας εξαναγκάζουν οι διάφοροι υποβαθμισμοί που θέλουν να μας κάνουν να τους αποδεχτούμε. Καμιά υπεράσπιση του γενικού σε βάρος του ιδιαίτερου, του μοντερνισμού σε βάρος της παράδοσης. Δεν αναφερόμαστε μ' αυτόν τον τρόπο σε ιδιαίτερες κοινότητες που πρέπει να διασωθούν στο όνομα των παλιών

αρχών τους, που στο μεταξύ πήγαν κατά διαόλου, αποδιαρθρωμένες από τη διαδικασία επιπεδοποίησης που θέλει το προωθημένο κεφάλαιο. Όταν αυτές οι συνθήκες υπάρχουν, για να έχουν την προσοχή μας πρέπει να αποτελούν στοιχεία από τα οποία να ξεκινήσουμε για την ανατρεπτική περιπέτεια της αντίστασης από τη μιά πλευρά και της επίθεσης από την άλλη. Σε αντίθετη περίπτωση, κάθε παραδοσιακό εμπόδιο, γίνεται επιπλέον στοιχείο σύστασης και τσιμεντοποίησης της καινούριας εξουσίας, που πάνω στο παλιό μοντέλο ζωής κατασκευάζει τις καινούριες ψευδαισθήσεις της κοινοτιστικής αδελφοποίησης.

ΚΑΜΜΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΧΑΡΑΚΩΣΗ.

Κατά τον ίδιο τρόπο δεν προτείνουμε ένα σύνολο ιδεολογικών περιχαράκωσεων.

Δεν θα ξέραμε τί να κάναμε τις προτάσεις που είναι κατευθυνμένες να προσδώσουν αξία σε αφηρημένες ιδεολογικές προϋποθέσεις, όχι προσαρμοσμένες στις παρούσες συνθήκες, μέσα στην ιδιαιτερότητά τους, στη θεώρηση αυτού που σήμερα μπορεί και πρέπει να εννοείται σαν μεσογειακός χώρος της κοινωνικής σύγκρουσης.

Η ελεύθερη κυκλοφορία μονάχα κούφιας λόγων των παλιών ιδεολογιών, σε πρώτη θέση ακόμη και αυτή του καθωσπρεπιστικού και πλουραλιστικού αναρχισμού του παρελθόντος, δεν παράγει παρά την εντύπωση ενός επαναστατικού κινήματος, όχι την αληθινή του και αποτελεσματική του πραγματικότητα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ζητούμε μιά κάμψη της έντασης των ιδανικών, εννοούμενων σαν αποσαφήνιση και κυκλοφορία των ιδεών, των μεγάλων αρχών της ελευθερίας και της ισότητας. Αντίθετα, σημαίνει ότι θέλουμε να συνεισφέρουμε να αποσαφηνιστούν και να τραπούν σε φυγή όλες αυτές οι απόπειρες που μπορούν να παρενοχλήσουν την επαναστατική και μεταβλητική ικανότητα αυτών των ιδίων αρχών, αυτών των ιδίων ιδεών.

Μέσα σε ένα κόσμο που ζει την ερειπωτική πτώση των πιο ισχυρών ιδεολογιών του παρελθόντος, δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε τους εαυτούς μας μέσα σε ακαθόριστες μελαγχολίες, ούτε να υποθέσουμε να βρούμε λύση στα προβλήματα απλά δραπετεύοντας μπροστά από τις αλλαγμένες συνθήκες της ιστορίας του κόσμου. Και αυτό είναι που κάνουν όλοι αυτοί που στο όνομα ενός άσχημα κατανοημένου ατομικισμού, ή στο όνομα μιάς αντικειμενικής φυσικότητας ορισμένων μεγάλων προβλημάτων του πλανήτη, δραπετεύουν μπροστά από τις καινούριες δυσκολίες να αντιμετωπιστεί η κοινωνική σύγκρουση.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΠΛΟΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΦΤΩΧΩΝ ΧΩΡΩΝ

Μας φαίνεται ένας από τους ουσιαστικούς πόλους της ταξικής σύγκρουσης των ερχόμενων χρόνων μέσα στη Μεσόγειο. Σε ολόκληρο τον

κόσμο αυτή η αντιπαράθεση θα μπορούσε να αντικαταστήσει εκείνη την άλλη, που ήδη συνηθίσαμε να θεωρούμε ξεπερασμένη, εκείνη δηλαδή μεταξύ κομμουνισμού και καπιταλισμού. Μονάχα ότι αυτή η τελευταία ήταν καθαρά μορφική, δεδομένου ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ των διαχειριστικών και των αγοραίων μορφών του κεφάλαιου, ενώ τώρα η σύγκρουση μεταξύ πλούσιων και φτωχών χωρών έρχεται να προσλάβει μιά πιο σύμπαγη πραγματικότητα.

Πολλές από αυτές τις φτωχές χώρες ή έτσι κι' αλλιώς, στην παρούσα κατάσταση των πραγμάτων, ουσιαστικά φτωχές βρέχονται από τη Μεσόγειο. Οι προθέσεις των προηγμένων χωρών να μεταφέρουν τις καπιταλιστικές τους δομές σε αυτές τις χώρες είχαν το μοναδικό σκοπό να διατηρήσουν μιά άνιση ανάπτυξη πάνω στην οποία στηρίχθηκε ανέκαθεν η διεθνής εκμετάλλευση. Τώρα, μέσα σε μιά διαδικασία ταχείας μεταβολής θα μπορούσαν να τροποποιηθούν ορισμένες απόψεις του προβλήματος της διανομής του πλούτου και φοβερές και κολοσσιαίες συγκρούσεις θα ήταν δυνατό να αναπτυχθούν στη σκιά του εθνικού ή του θρησκευτικού ολοκληρωτικού ανεμοθραύστη.

Η αγορά των όπλων αποτελεί ένα από τα ουσιαστικά σημεία μιάς παραδοσιακής πολιτικής της εκμετάλλευσης και της υποταγής που θα μπορούσε να τροποποιηθεί πολύ γρήγορα μέσα στα επόμενα χρόνια. Αυτό θα έβαζε τα πόδια οπισθοδρομημένα κράτη που όμως για δεκαετίες ενδυναμώθηκαν κάτω από τη στρατιωτική άποψη, σε συνθήκες να εξαπολύουν συνεχείς περιφερειακούς πολέμους, μέχρι να φτάσουν σε ολικού χαρακτήρα συγκρούσεις, στο χώρο της Μεσογείου, γεωγραφικός χώρος που διατηρεί κάτω από πολλές απόψεις τη σημασία που πάντα είχε.

Στο πλαίσιο των χωρών του ισλαμικού χώρου, αυτή η σύγκρουση λαμβάνει χαρακτηριστικά θρησκευτικού ολοκληρωτισμού και το γεγονός έχει μεγάλη σημασία στο βαθμό που αυτή η ανάπτυξη αντιστοιχεί σε μιά θέση αμφισβήτησης της κυριαρχίας των φιλο-σοσιαλιστών ή των φιλο-μαρξιστών λαϊκιστών. Ο παλιός διαχωρισμός που κάνει το ισλάμ μεταξύ φίλου και εχθρού, μεταξύ πιστού και άπιστου («μου μιν» και «καφίρ»), αντιστοιχεί σε εκείνη την τελείως σύγχρονη μεταξύ καταπιεσμένου και καταπιεστή («μουστάντ και «μουστακμπίρντ»). Είναι μέσα σε αυτό το τεράστιο θεωρητικό εργαστήριο του μαχόμενου ισλάμ που εμφανίζονται ανησυχητικές αντιστοιχίες μεταξύ εμφύλιου πόλεμου και στρατιωτικού πόλεμου, μεταξύ του πόλεμου των λαών για να απελευθερωθούν και του πόλεμου των κρατών για να επιβάλλουν την κυριαρχία τους. Ο μουσουλμανικός ολοκληρωτισμός βρίσκει μεγάλη απόκριση όταν προσδιορίζει την παραλληλία μεταξύ των καταπιεστών και των άπιστων και τη συνακόλουθη παραλληλία μεταξύ αυτών των τελευταίων και των πιο προηγμένων δυτικών χωρών και άρα των πιο πλούσιων. Η μιζέρια έχει πάντοτε μυωπικά μάτια και είναι κακή σύμβουλος.

Ο ισλαμικός ολοκληρωτισμός, κατά τα άλλα στο ίδιο επίπεδο με άλλους ολοκληρωτισμούς όπως για παράδειγμα εκείνος ο καθολικός (ή ο ορθόδοξος), απαντά στην απομόνωση και στις υποψίες κάθε μέρους του κόσμου, με μιά αξιοσημείωτη σκλήρυνση των θέσεών του, σε ακολουθία επίσης με

τις υιοθετημένες θέσεις από πλευράς της λεγόμενης ιρανικής επανάστασης. Με ιδιαίτερο τρόπο επιβεβαιώνονται καταστάσεις πνευματικού κλεισίματος, που από την άλλη θα φαινότουσαν ότι αποτελούν μεγάλη αντίθεση σε σχέση με την πολιτισμική παράδοση και το συγκεκριμένο πνεύμα ανοχής του μουσουλμανικού κόσμου, που καταλήγουν, σε πολιτικό επίπεδο, να μεταβάλλουν τον ισλαμισμό σε μιά θεοδικία της κυριαρχίας, σε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς. Έτσι, όλες οι απόψεις της καθημερινής ζωής ρυθμίζονται όχι πλέον σαν μέγιστες αρετές, αλλά τοποθετούνται σαν γήινες συνθήκες για να κερδίσει κάποιος συγκεκριμένες διευκολύνσεις, αν όχι διαφορετικά την καθαρή και απλή επιβίωση.

Οι πιθανές εκδοχές αυτού του πολιτικού κινήματος συγκεκριμένης ενσωμάτωσης των μουσουλμανικών χωρών θα μπορούσαν να είναι: μιά δυνατή έκρηξη σε μαζικό επίπεδο, κίνημα ικανό να παρασύρει εκατομμύρια πρόσωπα προς ένα εξαπλωμένο θρησκευτικό πόλεμο, ή διαφορετικά μιά παλινδρόμηση, δηλαδή μιά υποχώρηση της παρούσας αύξησης του ίδιου του ολοκληρωτισμού. Όντας, σχεδόν πάντοτε, η γεωγραφία του τωρινού ισλαμισμού σχεδιασμένη εξολοκλήρου μέσα στο περιβάλλον των φτωχών χωρών ή ενόψει περιπτώσεων ακόμη και εύπορων από τα πλούτη του τους ήλθαν από το πετρέλαιο, όχι όμως σε θέση να ξεφύγουν από την υποθήκη του αμερικάνικου παγκόσμιου διαχειριστικού ιμπεριαλισμού, ο θρησκευτικός πόλεμος που θα προέκυπτε θα μπορούσε να διατρέξει παράλληλες διαδρομές με ένα καθαυτό πόλεμο κοινωνικής απελευθέρωσης. Αλλά πρόκειται περί υποθέσεων όχι πάντοτε κοντινών στην πραγματικότητα.

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ.

Είναι αυτό που συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας κάθε μέρα όλο και περισσότερο. Πρώτος ο εθνικισμός, που κάνει να ξαναβράζει το μεγάλο εθνικό μωσαϊκό του ευρωπαϊκού κομμάτιού της πρώην σοβιετικής αυτοκρατορίας και των χωρών του παλιού κόσμου του υπαρκτού σοσιαλισμού. Πρόκειται περί παράλογων ωθήσεων που χρησιμεύουν για ν' ανάψουν το φωτίλι των πραγματικών οικονομικών και κοινωνικών συγκρούσεων, συγκρούσεων για την κυριαρχία, αλλά επίσης και λαϊκών αγώνων για να αναζητηθεί μιά λύση στα πιο επείγοντα προβλήματα της μιζέριας και της καταπίεσης. Άπαξ ξεσπάσουν αυτές οι ωθήσεις δεν ανακουφίζονται εύκολα, θα προτείνουν πάντα πιο πιεστικές προσκλήσεις στον πόλεμο και στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, όπου και δεν θα είναι τόσο εύκολο να διαχωρισθεί, που τελειώνει ο милитаризм των κρατών και που αρχίζει η φυσική και δίκαιη αναγκαιότητα της απελευθέρωσης των λαών.

Δεύτερος ο ισλαμικός ολοκληρωτισμός (υποστηριζόμενος έμμεσα από τους άλλους θρησκευτικούς ολοκληρωτισμούς που του αντιπαρατίθενται κάνοντάς τον με αυτόν τον τρόπο να αυξάνεται και να καταξιώνεται), που κάνει να εισβάλλει μιά θεολογική διάσταση «παλιού τύπου» στο εσωτερικό του σύγχρονου πολιτικού κόσμου, προβάλλοντας θέσεις και ερμηνείες που φαίνονταν ότι ανήκαν πλέον στο μουσείο των φρικαλαιοτήτων του

παρελθόντος. Παρουσιάζεται σαν εναλλακτικός δρόμος (αλλαγή στην αλλαγή) στις λαϊκές φρικαλαιότητες των σοσιαλιστικών και μαρξιστικών καθεστώτων, ορισμένα από τα οποία δεν αρνούνται τώρα να θεωρηθούν σαν πραγματικοί υπερασπιστές των πιστών, περιπλέκοντας ακόμη περισσότερο το πλαίσιο, τί μπορεί πλέον να πεί κανείς, δεν υπάρχουν λόγια. Στο χειρότερο πραγματικά δεν υπάρχει τέλος.

Τρίτος ο λαϊκός ατομικισμός παλιάς έκδοσης, φιλελευθερο-κοινωνικός, ίσως όχι σε θέση να διασχίσει καινούριους δρόμους, αλλά σίγουρα σε θέση να προκαλέσει συγκεκριμένες ωθήσεις προς ένα είδος θρησκείας του εγώ, μιά ιεροποίηση του αφηρημένα ανθρώπινου, που αρκετά χρόνια πριν φαίνονταν ηττημένη για πάντα. Αν είναι αλήθεια ότι σήμερα είναι αναγκαίο να απελευθερωθούμε από τα παλιά σχήματα που έχουν πλέον εξαντλήσει το χρόνο τους, πάνω στην βάση των οποίων σκεφτόμασταν μέχρι χτες, σαν να είχαμε μπροστά μας την άγια και ιερή αλήθεια, αν σήμερα κανένας πλέον δεν αναφέρεται σε μιά ανάλυση ξεκινώντας από γελοίες διχοτομίες, όπως αυτή μεταξύ προλεταριάτου και αστικής τάξης, είναι επίσης αλήθεια ότι δεν μπορούμε να γίνουμε υποστηρικτές ενός αφηρημένου φυσικιστικού ανθρωπισμού. Δεν μπορούμε με άλλα λόγια να μιλάμε για τη διάσωση της φύσης, για προφύλαξη του ανθρώπου από τους κινδύνους της τεχνικής, για αντίσταση ενάντια σε κάθε διαδικασία αποπολιτισμοποίησης που επιβάλλεται από την εξουσία, αν δεν εισάγουμε όλα αυτά στο εσωτερικό της συγκεκριμένης κοινωνικής πραγματικότητας που εξετάζουμε, η οποία όσο και να διαφέρει, πηγαινοντας από τις πιο προχωρημένες οικονομικά χώρες σε αυτές τις πιο καθυστερημένες, παρουσιάζει πάντοτε μιά σταθερή: τη ταξική διαίρεση μεταξύ κυρίαρχων και κυριαρχούμενων, μεταξύ εσωκλεισμένων και αποκλεισμένων.

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΟΥ ΠΡΟΩΘΗΜΕΝΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Ίσως οι πιο διαφωτισμένοι καπιταλιστές αντιλαμβάνονται τη μαρτυρατική πορεία που συσσωρεύεται στις πόρτες της ευρωπαϊκής ευμάρειας, μέχρι μέσα στο ίδιο τους το σπίτι, στους πλημμυρισμένους από κόσμο δρόμους που είναι γεμάτοι καταστήματα καταναλωτικών ειδών στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Αλλά κι' αν ακόμα αυτή η απόκτηση συνειδησης επεκτεινόταν στο μεγαλύτερο βαθμό, ο καπιταλισμός δεν είναι σε θέση να λύσει το οικονομικό πρόβλημα των φτωχών χωρών.

Δεν μπορεί να το κάνει για τις δυσκολίες στις οποίες βρίσκονται σχεδόν όλες οι επτά πιο ανεπτυγμένες χώρες στον κόσμο, αρχίζοντας από τις ΗΠΑ, συμπεριλαμβάνοντας και τη Γερμανία η οποία θα επενδύσει μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια κάτι γύρω στα χίλια δισεκατομμύρια μάρκα στην πρώην ΛΔΓ με στόχο να φέρει μιά χώρα, που δεν ήταν φυσικά μεταξύ των πιο φτωχών και οπωσδήποτε δεν ήταν μεταξύ των υπανάπτυκτων, στα δυτικά επίπεδα. Λαμβάνοντας υπόψη μας τις αναλογίες και σκεφτόμενοι ότι η πρώην ΛΔΓ έχει σχεδόν δεκαεπτά εκατομμύρια κατοίκους, ενώ μονάχα η δυτική πλευρά της πρώην σοβιετικής αυτοκρατορίας έχει σχε-

δόν διακόσια εκατομμύρια, μπορούμε να έχουμε μιά ιδέα για ποιό απίθανο ποσό χρειάζεται για να ενισχυθούν οι τύχες αυτών των οικονομιών. Για να μην μιλήσουμε για τη βόρεια Αφρική και τις κλονισμένες οικονομίες της Μέσης ανατολής. Το πρόβλημα είναι οικονομικά αξεπέραστο και άρα θα εξελιχθεί πάνω στη βάση των φυσικών του συνεπειών: αύξηση της μετανάστευσης, αύξηση της φτώχειας των φτωχών χωρών, αύξηση των εθνικών συγκρούσεων, των κοινωνικών των οικονομικών, αύξηση των πολέμων και των σφαγών κάθε είδους.

Το τέλος της δεύτερης χιλιετίας αρχίζει να μοιάζει όλο και περισσότερο με το τέλος της χιλιετίας που προηγήθηκε.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κοινά προβλήματα νομίζουμε ότι μπορούν να αντιμετωπισθούν πάνω σε ένα κοινό έδαφος, θεωρητικό και πρακτικό.

Τα σημεία μιάς δυνατής προς εμβάθυνση συζήτησης είναι τα εξής:

Θεωρώντας ότι η οικονομική και η κοινωνική σύγκρουση στο χώρο της Μεσογείου, θα βαδίσει όλο και περισσότερο προς την όξυνση αντί να αμβλυνθεί.

Θεωρώντας ότι τα κινήματα, οι ομάδες και τα άτομα που έχουν στην καρδιά την ελευθερία και την προστασία των λαών και των ατόμων, για αυτό μονάχα τον λόγο έχουν κοινά συμφέροντα.

Θεωρώντας ότι η τραγική αποτυχία των ιδεολογιών και των οργανώσεων της παραδοσιακής αριστεράς είναι ήδη ένα τετελεσμένο γεγονός και όχι μόνο μιά τραγική προοπτική.

Θεωρώντας ότι γίνεται ολοένα και πιο επείγον να δώσουμε στους εαυτούς μας μιά διεθνή οργάνωση μεταξύ των διαφορετικών πραγματικοτήτων που βλέπουν πάνω στη Μεσόγειο.

Προτείνουμε σε όλα τα άτομα, σε όλες τις ομάδες και σε όλα τα ενδιαφερόμενα κινήματα να έλθουν σε επαφή με την αναγραφόμενη προωθητική ομάδα.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ Οργανωτικές ιδέες.

Η ΑΦΟΡΜΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ.

Η αντιεξουσιαστική εξεγερτική διεθνής προτείνεται σαν αφορμαλιστική οργάνωση.

Τί ακριβώς θεωρούμε σαν «αφορμαλιστική οργάνωση»;

Ένα σύνολο ατόμων, ομάδων, δομών, κινημάτων και οποιαδήποτε άλλη μορφή περισσότερο ή λιγότερο σταθερών σχέσεων μεταξύ προσώπων, που αναζητούν να έρθουν με αμοιβαίο τρόπο σε επαφή, δηλαδή να εμβαθύνουν μία αμοιβαία γνωριμία.

Το πρώτο στοιχείο κάθε αφορμαλιστικής οργάνωσης δεν είναι άρα δοσμένο από τη γέννηση μιάς συγκεκριμένης δομής, με καθορισμό των προσώπων και των καθηκόντων που πρέπει να αναληφθούν, με τον καταμερισμό της δουλειάς και με τις λειτουργίες του συντονισμού ή άλλο τίποτα. Το πρώτο στοιχείο μιάς αφορμαλιστικής οργάνωσης είναι δοσμένο από την αμοιβαία γνωριμία.

Η αντιεξουσιαστική εξεγερτική διεθνής βασίζεται άρα πάνω σε μιά προοδευτική εμβάθυνση της αμοιβαίας γνωριμίας μεταξύ όλων των προσχωρήσαντων της. Αυτή θα είναι χωρίς καμιά αμφιβολία μιά επαναστατική γνωριμία στο βαθμό που θα κατευθυνθεί στην ανταλλαγή εκείνων των πληροφοριών πάνω στην αμοιβαία δουλειά που κάθε μέλος, κάθε ομάδα και κάθε δομή και ούτω κάθε εξής, διεκπεραιώνει μέσα στην ίδια της την χωρική πραγματικότητα. Ως προς αυτό το στόχο όλοι οι προσχωρήσαντες θα πρέπει να αποστείλουν στην προωθητική ομάδα τη στοιχειοθέτηση που θα κρίνουν απαραίτητη (εφημερίδες, μπροσούρες, βιβλία, προκηρύξεις, αφίσες, κ.λ.π.), έτσι ώστε να υπάρχει είδηση της δραστηριότητάς τους. Σε αντιστάθμισμα θα πρέπει να μεταφράσουν στην γλώσσα τους το κείμενο του παρόντος εγγράφου και να το στείλουν σε όλες τις ομάδες, εθνικές και διεθνείς, με τις οποίες βρίσκονται σε επαφή.

Με αυτό το τρόπο θα τεθεί σε λειτουργία η πρώτη αφορμαλιστική οργανωτική φάση, αποτελούμενη από τη διάδοση της παρούσας πρότασης προς συζήτηση.

Για την ώρα αυτή η πρόταση βρίσκεται υπό την επιμέλεια της προωθητικής ομάδας και δημοσιεύεται σε ένα ειδικό ένθετο της εφημερίδας: «ANARKIVIU».

Όλοι οι οργανωμένοι σύντροφοι παρακαλούνται ως εκ τούτου να έλθουν σε επαφή με την προωθητική ομάδα γράφοντας στην παρακάτω διεύθυνση.

ΜΙΑ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ.

Τώρα κάποια ιδέα πάνω στο τι ακριβώς εννοούμε για «οργανωτική ευκαιρία».

Νομίζουμε ότι η αντιεξουσιαστική εξεγερτική διεθνής δεν πρέπει να υιοθετήσει ένα ποσοτικό στόχο, δηλαδή μιά απλή αριθμητική αύξηση των προσχωρήσαντων της. Αυτή η αύξηση μπορεί να επαληθευτεί μόνο αν οι συμμετέχοντες θα βρουν χρήσιμο να συνάψουν αμοιβαίες επαφές για να εμβαθύνουν, καθένας στη βάση των δικών του προσωπικών ή πολιτικών συμφωνιών, μιά αμοιβαία γνωριμία, στη προοπτική μιάς κοινής δουλειάς.

Αλλά αυτές οι επαφές, ας πούμε έτσι, θα χαρακτηρίζονται από την ύπαρξη της διεθνούς, δεν θα δεσμεύονται όμως με κανένα τρόπο από αυτή. Οι επιμέρους συμμετέχοντες θα αναζητήσουν, ξεκινώντας από την αμοιβαία γνωριμία στο εσωτερικό της διεθνούς, τους δικούς τους συντρόφους, φτιάχνοντας μαζί τους τις δικές τους διαδρομές αμοιβαίας συμφωνίας, που μπορούν ως εκ τούτου να αποκλείσουν όλους τους άλλους με τους οποίους, ακόμα και έχοντας προσχωρήσει στην ίδια οργάνωση δεν αισθάνονται συνδεδεμένοι εξαιτίας της έλλειψης αυτής της αμοιβαίας συμφωνίας.

Διαφαίνεται άρα πιά ξεκάθαρη η μή ποσοτική έννοια της οργάνωσης. Αυτή η τελευταία, μη έχοντας τα χαρακτηριστικά των φορμαλιστικοποιημένων οργανώσεων δε βάζει στόχους αύξησης, άρα δεν προφασίζεται να συγκεντρώσει στο εσωτερικό της, όπως μέσα σε ένα μικρό κοινωνικό εργαστήριο, ολόκληρη την πραγματικότητα των αγώνων, μέσα από τις διαφορετικές τους εκφράσεις εθνικές και διεθνείς. Θέλει αντίθετα να περιοριστεί, από την ίδια τη στιγμή της γέννησής της, στο να αποτελέσει ένα σημείο αναφοράς, μιά ευκαιρία συναντήσεων και ανταλλαγών, αμοιβαίων γνώσεων και διασυνδέσεων που στηρίζονται πάνω στην αμοιβαία συμφωνία, στη συμπάθεια ή στο συναίσθημα, αυτό όχι με το σκοπό να δημιουργήσει ένα διευρυμένο κύκλο φίλων, αλλά με σκοπό να θέσει στην διάθεση αυτών που το επιθυμούν τις εμπειρίες όλων των άλλων, ώστε να διευρύνει τις δικές τους δυνατότητες αγώνα και άρα την επαναστατική τους ικανότητα να επηρεάσουν την πραγματικότητα.

ΕΝΑ ΕΛΑΧΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Γιά αυτό το λόγο δεν προτείνουμε μιά πλατφόρμα ή ένα λεπτομερειακό πρόγραμμα, δεν υιοθετούμε διαδικασίες εισόδου και πιθανά οργανογράμματα με τα οποία να καταμερίσουμε τη δουλειά και τις ίδιες τις σχέσεις μεταξύ των προσχωρήσαντων.

Αφήνουμε τη μεγαλύτερη ελευθερία σε όλους να βρουν το δρόμο τους, να φτιάξουν τη δική τους διαδρομή κατευθυνμένη στην αναζήτηση των δικών τους συντρόφων, με τους οποίους να συσφίξουν συμφωνίες και σχέσεις πιά ουσιαστικές, φυσικά με τον μοναδικό λογικό στόχο, αυτόν μιάς εντατικοποίησης και μιάς καλύτερευσης των παρουσών συνθηκών αγώνα.

Γιά αυτό ακριβώς τον ίδιο λόγο, ελλείψει ενός προγράμματος βάθους γνωστού σε όλες του τις λεπτομέρειες, κάθε προσχωρήσας δεν θα μπορεί να αισθανθεί υποχρεωμένος να συμμετάσχει στον αγώνα ενός άλλου προσχωρήσαντα, προς τον οποίο φυσικά δεν μπόρεσε, ή δεν θέλησε να εμβαθύνει μιά αμοιβαία γνωριμία με στόχο να καθορίσει μιά αμοιβαία συμφωνία. Με άλλα λόγια δεν θέλουμε να φτιάξουμε ένα διεθνές κόμμα, αλλά μιά

Εκδόσεις επαναστατική αυτοοργάνωση
Τ.Θ. 31531
10035 ΑΘΗΝΑ